

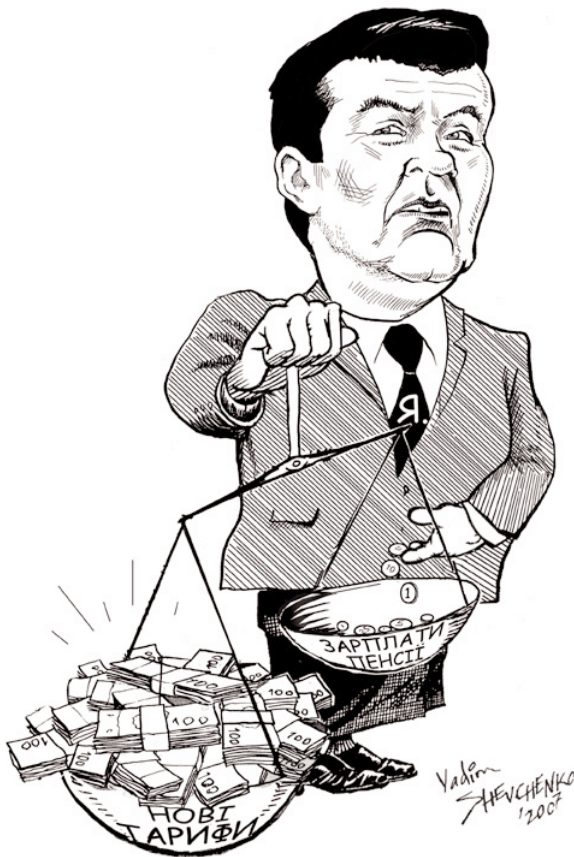

№183

Квітень – 2007 – April

Рік XVI

ЯНУКОВИЧ, ПІДНЯВШИ ТАРИФИ НА КОМУНАЛЬНІ ПОСЛУГИ НА 200 - 300 ВІДСОТКІВ, ЗБИРАЄТЬСЯ ПІДНЯТИ ПЕНСІЇ ТА ЗАРПЛАТИ НА 4 ВІДСОТКА. ФЕНОМЕНАЛЬНИЙ ЦИНІЗМ...

СМІХОВІСТІ

На мітингу Симоненко читає свій виступ з папірця:

— Коли партія послала мене на х..й...

В залі зашепотіли.... Симоненко одягає окуляри, підносить папірець ближче до очей.

— Прошу вибачення... Коли партія послала мене на ХУІІ з'їзд...

...

Янукович виступає перед школярами:

— Мене у дитинстві у школі часто карали — ставили в кут, били по руках. Це було порушення прав людини. Але я тоді не знав, що я і людина — це одне і те ж.

...

На Майдані знов з'явилися лозунги і заклики. Післіпуватий дід питає бабу:

— А що там написано?

Баба прижмурила око:

— Насрать... Ні, не те. Не срать... Ні, не так.

О..! Не зрадь Майдан!

...

Янукович виступає перед народом:

— Ситуація в Україні нагадує дитячу задачку в якій на другий берег річки треба перевезти вовка, козла і капусту. Хто пом'ятає рішення цієї задачки, той розуміє, що з козлами клопоту в три рази більше.

Іван Ярич

НАРОДИЗМИ. НА СЛУЖБІ У СЛУГ НАРОДУ

- * Вся влада належить народу. А увесь народ належить владі.
- * Якщо для народу й щось робиться, то це комусь дуже на руку.
- * Часто-густо галас урядовців сприймають за глас Божий.
- * Носяться з народом, як дурень зі ступою.
- * Купівельна спроможність населення дорівнює його продажності.
- * Щастя дихає у спину тоді, коли ти наступаєш успіхам на п'яти.

Всесміх (Laughter)

Український сатирично-гумористичний журнал;
Лауреат премії імені Петра Сагайдачного 1998 р.; переможець конкурсу українських гумористичних видань світу 2003 р.; переможець конкурсу Канадського клубу етнічних журналістів і письменників 2004 р.
Внесений до Енциклопедії Сучасної України.
Заснований у серпні 1991 року. Виходить кожного місяця.

Редактор і видавець Раїса Галешко
Заступник редактора Оксана Соколик

Всесміх / Laughter

A bilingual Ukrainian Monthly Magazine of Humor and Satire
Recipient of the 2004 Canadian Association of Ethnic Media Award;
entry of the Encyclopedia of Modern Ukraine
Published by Всесміх Community Publishing Cor. Toronto, Canada
Editor and Publisher Raissa Galechko

Subscription:

\$45.00/year; \$24.00/6 months; Foreign \$85.00 Can., \$75.00 US.
One issue/Ціна одного номера \$3.00 (tax included)

Mailing address: Всесміх, 1063 Orchard Rd.
Mississauga, Ontario L5E 2N7 Canada

Tel. & Fax: 905-891-0707

E-mail: bcesmix@sympatico.ca www.Bcesmix.com

We reserve the right to edit articles and letters;

Редакція зберігає за собою право редагувати авторські матеріали.
При використанні матеріалів "Всесміху" посилання на джерело обов'язкове

Друкарня "Тризуб", Oakville, Ontario. Printed in Canada

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОСКРЕСНЕ УКРАЇНА

ЯКЕ ПИТАННЯ – ТАКА Й ВІДПОВІДЬ

- Що таке "команда БЮТ"?..
- Це коли Юля будує повітряні замки, Томенко в них живе, а Бродський збирає ренту...
- Як можна коротко охарактеризувати економічну політику Юлії Тимошенко?
- Хм... Клан кланом вибивають.
- Як би звучали прізвища українських Президента і прем'єра, якби вони жили в Росії?
- П'ющенко і П'янукович.

Всесміху на Великдень

від дітей із "Сонечка"

Хто кує нам сміх —
тим здоров'я міх.
Добру бочку щастя
шле маленька Настя.

Від Марка й Таїси —
друзів для Раїси,
читачів "красивих",
довгих літ щасливих.

Щирі наші діти
шлють весняні квіти.
Нехитрі словечка
Й писані яєчка.

Дорогі "сміхуни"!
Вам немає ціни.
Наші мами й тата
люблять вас читати.

Ще й бабці й дідусі
у доброму дусі.

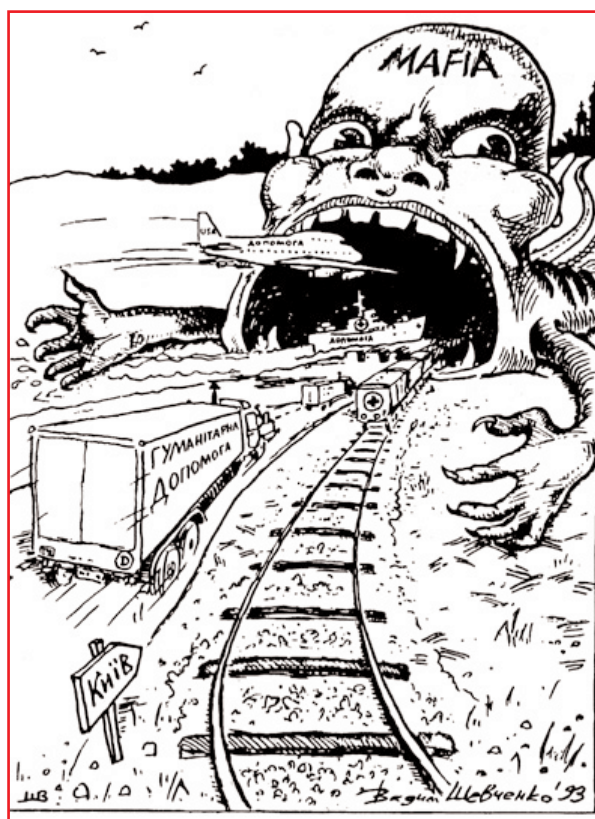
Ну а пані Анна
каже: — Бездоганна
праця у журналі,
так тримати далі!

Хай вам з Неба пливе
Завжди Божа ласка,
То ж веселих Вам свят
І смачної вам Паски.

*Я тому щаслива, що
я — жартівлива...*

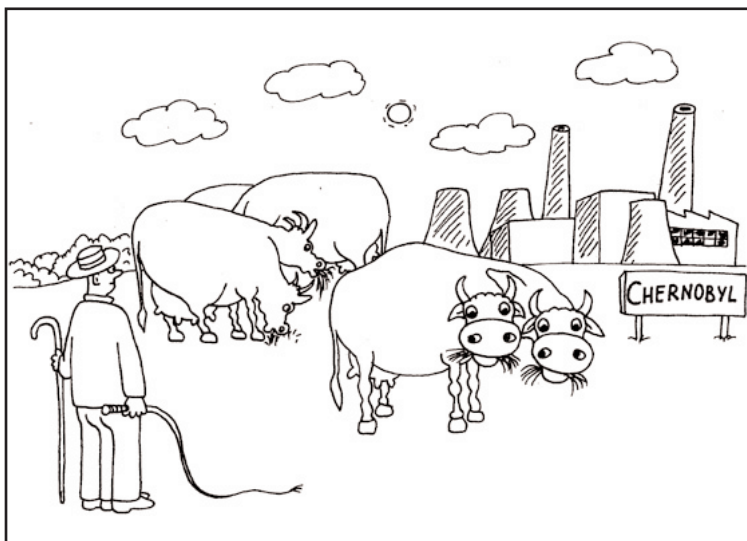
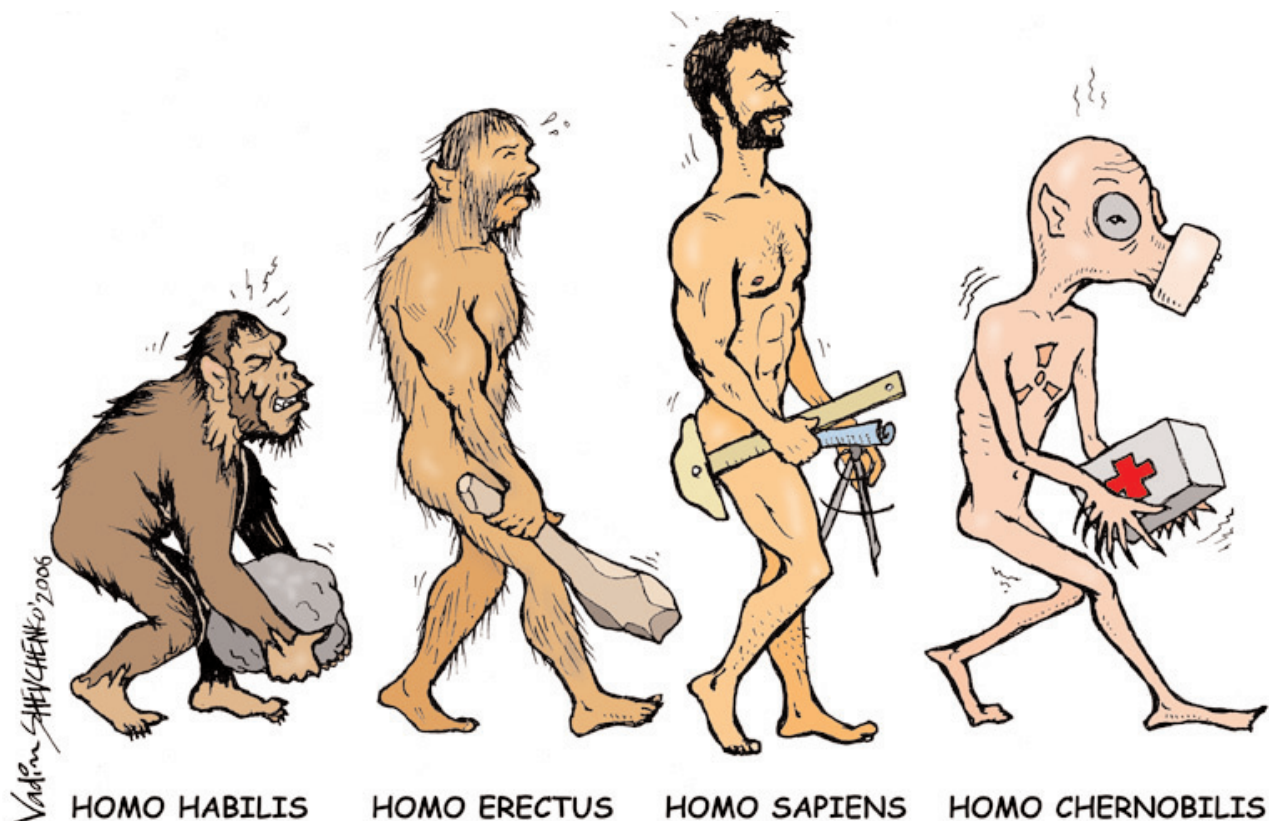
*Анна Гаврись,
директор садочка
"Сонечко". Торонто*

У всі часи й епохи наймоднішим і
найходовішим товаром була совість.

ЧОРНОБИЛЬ: СМІХ КРІЗЬ СЛЬОЗИ

Ганна Черінь

Гопакерія

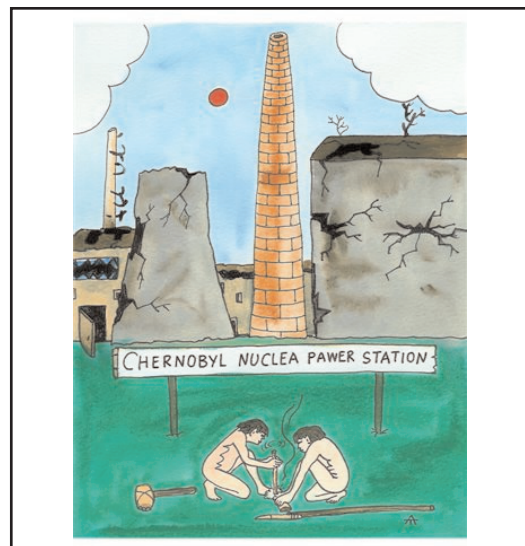
Ой-ой! Кажуть люди,
Що напевно війна буде.

Нема наших в Білім Домі,
Але в світі ми відомі –

Не космічним літаком,
А завзятим гопаком!

Будуть наші сателіти
Гопака гуртом садити.
Не злякає нас Ірак,
Поки маємо гопак.

Не страшні ворожі кулі,
Ворогам покажем дулі.

Всі загати й мінні шанці
Перескочимо у танці,
Кожну пастку вибухову,
Навіть бомбу атомову.

Як прийде біда яка,
Затанцюєм гопака,
Замахаємо шаблями –
Й перемога буде з нами!

ЧОРНОБИЛЬ: СМІХ КРІЗЬ СЛЬОЗИ

КІНЦІ І НАЧАЛА

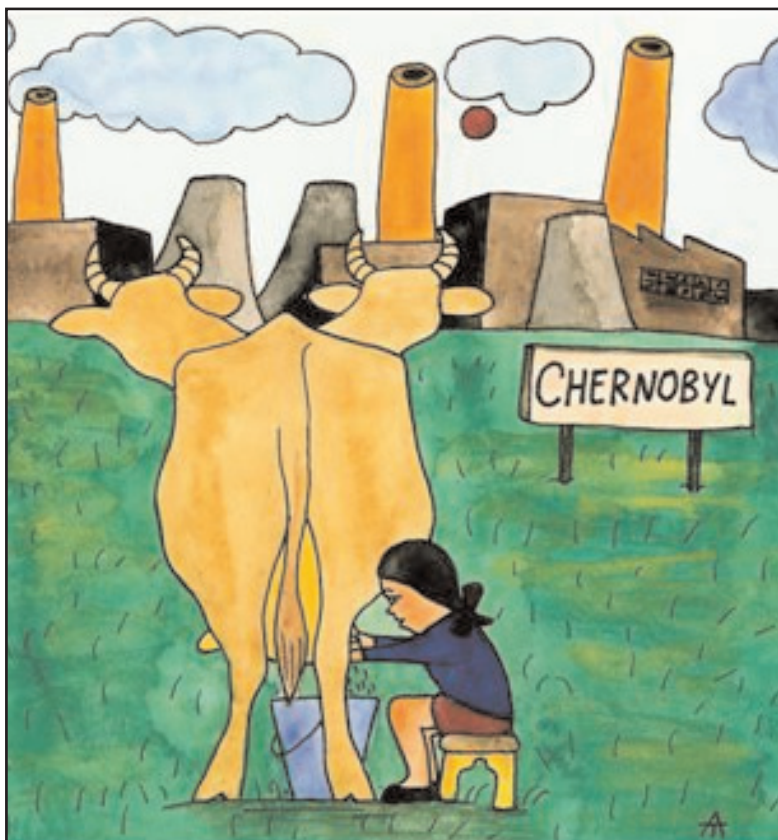
◆ Виношу щирі співчуття планеті Земля, котрій не пощастило на мешканців. Хай Господь Бог допоможе їй перенести це тяжке горе.

◆ Земля належить тим, хто у неї похований.

◆ Екологічне гасло: озеленимо наші міста і села доларами!

◆ Нищити природу – це, виглядає, основне завдання людства.

◆ Той кінець чогось вартий, котрий є початком іншого кінця.

ЧИ БУВ ЛЕОНАРДО ДА ВІНЧІ УКРАЇНЦЕМ?

ДИСКУСІЯ КОЛО ЗНАЧЕНИТОЇ КАРТИНИ

Життя великого генія Леонардо Давінчі окутане таємницями. Безбатченко — тому-то не мав прізвища, а писався за іменем місцевості, звідки походив. Італія, як мати Ренесансу, гордиться своїм великим сином. Його мистецькі твори і досьогодні лишаються нерозгаданими. Художник, винахідник, мрійник — він на віки випередив уми його сучасників. В його творчості захована мудрість і сміливе, далекоглядне світобачення, яке засобами символів і кодів геніальний мислитель втаємничував від церковних властей.

Ну хто б не хотів мати його на сторінках своєї історії?

Минув час — і сьогодні вже церква боїться Леонардо

Давінчі. Яка іронія...

Як геній, Леонардо Давінчі належить усьому світові. І так уже цей світ збудовано й перебудовано, що його правителі прагнуть присвоїти собі найбільші світові цінності. Особливо, якщо в них є елемент невідомого, загадкового чи недоведеного походження. Наприклад, скільки мудрагелів намагаються присвоїти собі національне походження Христа. Або ближчих за віком Гоголя, Чайковського чи Рєпіна.

...Кажуть, зійшлися якось у Луврі в Парижі перед твором Давінчі "Мона Ліза" два мистецтвознавці: один росіянин, другий — українець.

— Яка загадкова усмішка, — глибокодумно сказав росіянин. — Як у нашого президента. Напевно Мона Ліза була пра-прабабкою Володі Путіна.

— Тоді Леонардо Давінчі був щирим українцем, — сказав наш ерудит.

— Чому? — аж підскочив росіянин.

— Тому що учні Леонардо засвідчили, що їхній учитель

кожного ранку ставав коло вікна і підвищеним голосом говорив: "О, Мона Лізе!" Це ж чисто по-волинськи: як мона, то лізе, а як не мона, то не лізе. Тому-то Леонардо її не

любив. І перемальовував її майже шість років. Зробив негарною, схожою на мужчину.

Російський естет відповів: — Зате яка хитра усмішка. Точно, як у нашого президента...

Текст і малюнки Івана Яціва.

- ◆ Краще сидіти в маленькому напівтемному кафе, ніж працювати на великому світлому заводі.
- ◆ Дитину треба виховувати, поки вона лежить упоперек ліжка. І одна.
- ◆ Перш ніж про щось мріяти - подумай, а раптом збудеться.
- ◆ Вільна людина завжди говорить все, що думає. Але не всім.
- ◆ Поки завоюєш місце під сонцем - вже вечір...
- ◆ На порожній шлунок думається куди краще, ніж на порожню голову.

Володимир Глушаков більшу половину свого життя прожив на сході України, засвоїв там колоритний суржик, зберіг чистою українську козацьку душу і розвинув цікавий талант до писання. Він описує в подробицях буденні історії і місцеві звичаї Миколаївщини саме тою мовою, яка там вживається. Так звалим суржи́ком. Цей мовотвір такий же органічний на сході України, як галицький діалект на заході. Років десять тому, коли Володимир Глушаков переїхав до Торонто, він дебютував у "Всесміху" серіалом "Провідниця". Діаспорні читачі, які більше звикли до галицького діалекту, відкрили для себе і східний. Час від часу редакція нашого журналу одержує прохання повторити "Провідницю" або друкувати інші твори самобутнього літератора Володимира Глушакова. Пропонуємо один із них.

Володимир Глушаков

МИШКО-ГАРМОНІСТ З ВНУТРІШНІМ ГОЛОСОМ

Ви думаєте легко бути внутрішнім голосом гармоніста? Ага, це моїм колегам легко: кузнецям, трактористам, ветеринарам, футболітам. Там все одне й те саме: вогонь, галки по ріллі стрибають, бички та корови, м'ячі і жінки тверезі. А тут всі п'яні. В кого болять нирки, в кого радікуліт. В кого знизу болить, в кого зверху не болить зовсім. Всі пиль підіймають, про все забувають.

— Мишко, давай ще одну, бог любить трійцю! На огірок!

— Ох, і кріпуча, хазяїн, на пшеничці, мабуть!

Ага, на пшеничці! На карбіді! Хвате своє горло заливать, тобі ще його все весілля дерти!

Отвалюй, бідний батько. Доця з мамою довели його, що він став вилитою чаплею. Кістки да ніс, зате динний. А, втім, можеш стояти: ти Мишкові нічого не закриваєш — все видно. Правда в тумані: пари виходять (приймав з горя).

— Мишаня, ану мою любиму давай!

— Чубчик-чубчик кучерявий, ах розвивайся чубчик навітру...

Був чубчик та загув. Менше руками його тормоши, Марія! Сама роздута, що міха у

Далі на стор. 8

Павло Глазовий: ВЕЛИКОДНЕ "ВСЕСМІХУ"

Дорога пані Раїсо!

Якби Ви були від нас

Недалечко,

Я б хотів подарувати

Червоне яєчко,

Та зважаючи на те,

Що далеко живете,

Дарую Вам мальоване

Яйце золоте.

Я журнал веселий Ваш

Читаю з охотою,

Захоплений

прекрасною

Вашою роботою.

Хай Господь Вас

зігріває

Ласкою з Небес!

По-дружньому обнімаю,

Щастя й радощів

бажаю.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Воістину воскрес!

Київ, 1998

Сталось дивне (як і все, що стається останнім часом в українському уряді): "нашоукраїнець" Юрій Єхануров після відставки його "коаліційним" урядом, почав виступати проти союзу "Нашої України" та "БЮТ", й особисто проти Юлії Тимошенко. Через ці незрозумілі маневри Єхануров заробив у БЮТівців прізвисько "шаман" (бо народився на далекій півночі Росії, в Бурятії).

Наш київський художник Вадим Шевченко заслужив у БЮТ високе довір'я бути довіреним карикатуристом-пропагандистом цього політичного об'єднання.

Мишкиної гармошки, а все туди ж: наштукатурилася на всю пенсію. А пенсію віддала на зуби.

П'ять хвилин свистів, сю-сю, отвлікав. Думав ругається, а він для тебе пісню заказував. А раніш був першим хлопцем на селі. Чим ти його підпоїла, що він женився на тобі? Яку твою любиму? "Ех, самогончка"?

— Поняв, швидкий олень. Поспіли вишні в саду у дяді Вані, а дядя Ваня з тьотей Груней нинче в бане...

Ух, як хромий витанцьовує, наче йому не сімдесят три, а двадцять три. А в лавці без черги — ноги больні. Які у тебе вишні? Цілий день стовбичиш на базарі з яблуками. Син їх в колгоспному саду на самогон міняє, який ти дійсно гониш в бані.

— Мішаня, дружище, ану мою любиму!

— Поняв, блондин, сокіл дальнозорий! Очі чорніє, очі жгучіє...

Ти рудий і очі твої руді вже залив. Ти свої очі бачив у дзеркалі? Хіба що в тому, що у врача на лобі. Хватай, хватай куму! Да не стовб, вона рядом, во! А кума-чума, прости Мишку господі. Сама, що держак від іржавої лопати.

Хоче своєю цею зробити реверанс, а получається тіліпаніє, як у настінного маятника.

— ...і моґучіє, как люблю я Вас...

Ось цей пижон з города, у його дійсно очі чорні. І тримається за твою жінку двома руками, там, де очей нема. Протри очі, рудий!

— ...знать увідел вас...

Десь тут ще один любитель чорних очей. Оно, з молочним братом витанцьовує. Жінка в нього черноока, красуня. Тринадцять років не було у них дітей. Недавно син народився: татуньо все село spoїв, кричав, бог дав. Мишка, прости, господі — лише одного поїть треба було — сусіда.

— Дядько Мишко, я з жінкою розійшовся!

Да ти з нею, мабуть, не вспів зійтись як треба, тому вона, мабуть, і бросила тебе, а не ти її.

— Пограйте нам на хлопчатнику!

Надивляться зарубіжних кін. Плати, я тобі й на татиних похоронах зіграю. Шуткую.

— Синок, збацаїм!

Грай, грай. Губу розкатав! Пристігни назад її!

— Мишаня, Нельсона для жениха і нівести!

— Поняв, сват, для їх зіграю.

Для тебе б не грав. Сам ти Нельсон одноокий. "Мендельсон"! дуриш людей, другий глаз виб'ють скоро. Ореш, як хряк недорізаний.

Закінчення на стор. 9

Новий ранок України. Юрій Луценко підживлює свою грядочку...

МІЖ НАМИ, ЖІНКАМИ

— Як ти, як виходила заміж, брала дозвіл у батьків?

— Ні.

— Чому?

— Бо вже було пізно.

• • •

— Займаючись коханням в ліжку, чи ти розмовляєш зі своїм чоловіком?

— Так, якщо під рукою є телефон.

• • •

— Що ви так швидко вийшли заміж після одвіннннн?

— Із журби. Не було з ким сваритися.

Де твій обіщаний Мишку задок від зарізаної свині, чи вона у тебе довгожитель? Кормиш, жалко різать? Куркуль. Цілий тиждень грав і гроло драв. На третій день після весілля розбіглись. Так тобі і треба! А неречена мало того, що на голову вищча. Позаду братик з табуреткою бігає раптом "гірко" закричуть. Так ще й на вісім років старша. А красиве тільки пляття, але живіт все одно видно: місяців п'ять. А жених три місяця як з батьками приїхав з Воркути. А, може, вони листувалися? Тримається не за руку жениха, а за карман. Там гроші, що його багата рідня подарила. Наречена вся в матір-торговку.

Бідний жених, ти не обручку вдів на палець — хомут на шию. Так і хочеться тобі, шкет, зіграти "Піду втоплюся у річці глибокій..."

— Мішаня, чоботи для тещі!

Принесіть для неї спочатку диван, щоб вона сіла. А мені 100 грам, бо вже от пилу в горлі деренчить. Треба горло промочить.

— Чоботи, чоботи ви мої, наробили клопоту ви мені...

Якого тобі клопоту, радій за свого двохцентнерного янгелочка. А зятю наробили клопоту — на заказ шив, де ж такі взять — Кінг Конг босіком ходить? Все ательє шило три дні і чотири ночі. Ну, нічого, хлопче, візьмеш тестя, тільки покорми добре і дай три дні проспatisя. А де ж чоловіки ділися? А, під столом за тувель нареченої б'ються, в нього ж наливать будуть! Припинить, битися завжди встигните, а напиться хвате всім.

— Дядько, Мишко, для нас "Обручальное кольцо"!

— Добре, дівчатка-красавиці. Я дівчаток до сих пір люблю. Збацаім для вас! Обручальное кольцо — не простое увлечение, двух сердец одно влечение...

Я знаю, що це за "влечение": тільки до весілля і то по ночах, а потім одне "мученіє". Ото ж конопаті, про кільце краще співать, чим його одівать. Тю, що це ти, Мишко, того, чи вже зовсім: без перекура і замовлення.

— Солов'ї улетают, осипаються рози, не влюбляйтесь зимою или осенью поздней...

Які солов'ї? Оці, що вже ходять, як качури, і

їхні рози вже давно осипалися?

— Я для вас, так і будь, буду грать серенади.

Перестали б кричать, бо я вже внутрішнього голосу не чую.

— Ах эта свадьба, свадьба пела и крылья...

Які крилья? Шумив камиш, дерева гнулись!

Запрягайте, дівчата, коней, хлопцям відповзати треба. І Мишка підвезіть, бо знов буде спати у чужому курнику. Сьогодні весілля прошло нормально: без міліції і "швидкої" — всього дві бійки. Він, осьо, хропе п'яний. А я кошмари його терплю. На тверезу голову таке й не придумаєш: Марія лапою, наче сапою чоловіка ловить. Рудий куму лопатою гладить. Чорноокий щось з кимось робе — соромно розказувать, другий з сусідом цілується. Сват Мишка свинячими ляжками лупе. Женіх по воді тікає від тещі та жінки. Вони стрибнули в воду, тонуть, його цунамі накрило. Батько на березі ірже, наче кінь, радий, що все добре скінчилося.

Ось і участковий з'явився. Гості б'ють міліцію — всім тепер море по коліна. Мишко препетує: "Наливайте, бо перестану грати — піду додому". Його жінка б'є подушкою.

Хай йому трясця, а я посплю під плотом, бо взавтра другий день весілля, треба сили на похмілля, у-у-у-х-х-х!

Володимир Глушаков

ФРАЗИ НАЩОДЕНЬ

Добре, коли викривається глупота. Погано, якщо від цього ніхто не стає розумнішим.

Успіхи - це ліки від заздрощів. Але водночас і їх віруси.

VENI! VIDI! VICI!

Найславніша промова політика в історії людства. І найкраща! Для тих, що не вчили латини, це значить: Прийшов! Побачив! Переміг! Так сказав дві тисячі років тому римський полководець, політик і теде, Юлій Цезар, поки його не зрадили найближчі приятелі, сказавши по-модерно-українському, «любі друзі»... (Звучить знайомо?) Тоді, здивований Цезар запитався одного з «любих друзів»: «І, ти, Брут?!» Замінити б Брута на Мороза чи Порошенка й ми, зрозуміло, перескочимо дві тисячі років і стільки ж кілометрів й опинимося, знаєте, де?

Історики твердої школи твердять, що історія не повторюється. Розуміється, вони мають на думці ті «історії», які вони самі пишуть. Історики «фіктивної школи», тобто ті, що вважають інтерпретацію твердих істориків фікцією, кажуть, що історія повторюється. Їм підтакують звичайні люди. Тільки цього сумного факту не хочуть бачити політики. Історія повторюється і в наш час, і ще як! Рекордово!

Візьмімо до уваги політичний світ нашої Вітчизни, тобто, України-неньки. Рекорд найкоротшої політичної промови не так давно побив Віктор Янукович.

—Як? — питається.

Просто і нескладно, навіть не своїми устами, а Сергія Ківалова, голови Виборчої комісії останніх виборів, який і не прийшов, і не побачив (очевидно, виборчих бюлетенів на президента України). Але вигукнув третє слово Цезаря: «Ти переміг!». І ще один рекорд: термін «президен-

тств» Януковича став найкоротшим у цілій історії людства, побиваючи навіть рекорд російського царя-самозванця із «сумного время».

А що сталося з «рекорд-мейкером» (або «підрахуєм» по-російському) Ківаловом? Нічого не сталося. Він став го-ло-вою Комітету Верховної Ради з питань правосуддя. По заслугі! Від Януковича!

Варто при цій нагоді зацитувати іншу мудрість з німецької політичної практики, яку приписують залізному канцлерові Бісмарку: Hundert Professoren—Vaterland verloren. Hundert Advokaten—Vaterland verraten. Що перекладається як: "Якщо при владі сто професорів — Батьківщина буде втрачена. Якщо при владі сто адвокатів-юристів — Батьківщина буде зраджена". В українському політикумі не треба аж сто. Один проффессор Янукович показує дорогу до загуби, не згадуючи про юриста Ківалова. Крім цього, політики в Україні мають до вибору не одну батьківщину. Дві принаймні — велику і малу. А для декого й більше. Як для экс-прем'єр-міністра Лазаренка, котрий до Нью-Йорку прилетів з паспортом 11 держав, не рахуючи України. Або доктора-професора Табачника, який вивіз до його духовної батьківщини 750-кілограмову чисто-золоту Менору.

І ще одне, не останнє, повторення історії: Перший Універсал президента Ющенка...

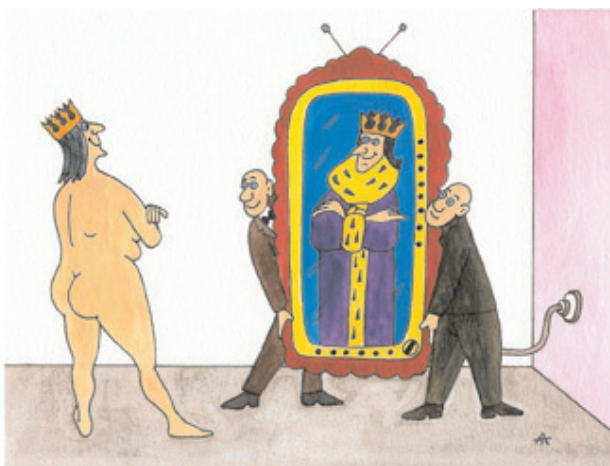
Це початок..., а далі?

Я не мав наміру писати про це все, але... написав, як прочитав роздуми Данки Лихоманки, які коротко перефразовують: "Як тебе добре тарахнуть, то прокидаються у твоїй голові різні думки, а хтось вирішить — хворий ти на голову чи ні?"

Тому повертаюся до першого свого задуму й пишу, як належить, історію з кінця: після матчу Кличка Володимира («Великого», можна додати). Він «прийшов, подивився і переміг» американського чемпіона Рея Остіна й здобув право повторити «промову» Цезаря. За чотири і пів хвилини, чотирма ударами лівої руки. Оборонив свій світовий чемпіонат з боксу.

Його б дати на першу найвищу посаду в Україні неньці.

Тільки нова проблема, хоч в Україні вже стара, як її незалежність: нема першої найвищої посади, а є багато перших найвищих посад...

Пані на вулиці розмовляє з дресирувальником: — Скажіть, а правда, що Ваша свинка вміє розмовляти?

— Так, мадам, за один долар... О, спасибі. Нумо, Вікі, скажи нам що-небудь.

Свиня: — Хрю-хрю.

Пані, протягаючи ще монету:

— А ще що-небудь?

Свиня: — Хрю-хрю!

Пані:

— Але ваша свиня говорить одне і те ж. Це шахрайство!

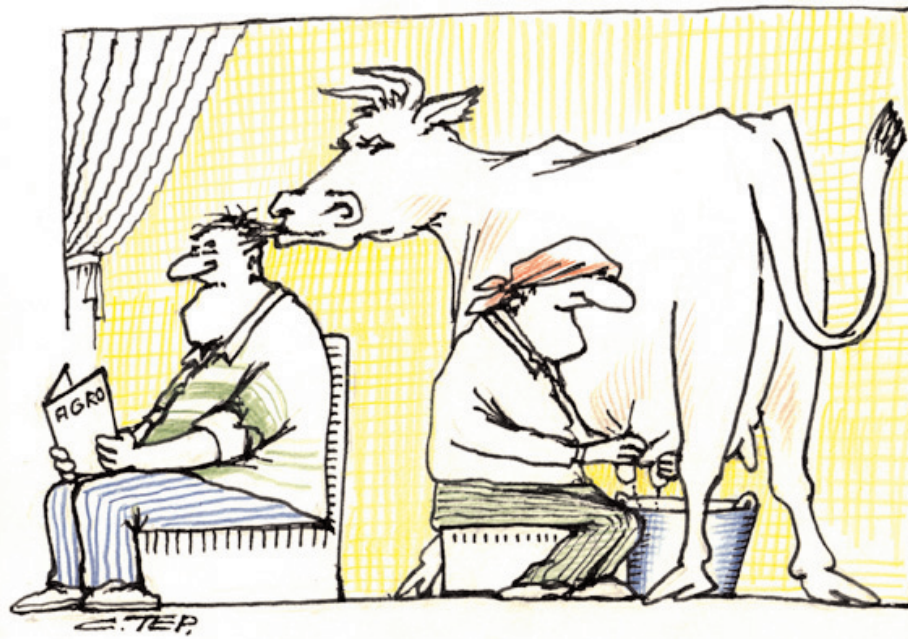
Дресирувальник:

— Мадам, я впевнений, що кожний вечір і ви говорите своєму чоловікові одне і те ж, але це не заважає вам брати з нього гроші!

...

Розраховуючись у ресторані, чоловік каже до офіціанта стисненим голосом:

— А замість чайових моя дружина допоможе вам прибрати зі столу.

В УНО, Торонто, на традиційному осінньому чайку була лише кави й лазанья, а також демонстрація моделей крамниці "Сайд Степ" під ритмічну і ліричну українську музику. Модельки демонстрували вишукане вбрання, а один чоловік, якого ні модельки, ні їхні сукні не зворушили, ніжно торкнув дружину за руку:

- Чуєш, рідна, співають: "Якщо любиш, кохай, вже зозуля закувала".

- Любчику,- відповіла дружина, не відриваючи погляду від розкішного хутра: - Там співаєтьс: "Якщо любиш, купляй, не чекай аж до світання."

...

Якщо вам набридло, що вам постійно нагадують, що пора одружитись, ось маленька історійка:

Старі тітоньки, побачивши чийсь весілля, грайливо щіпають мене за щоку: "Наступне твоє..." Вони припинили мені надокучати після того, як я, побачивши похоронну процесію, почав казати ці самі слова їм.

◆ Не намагайтесь пізнати самих себе, а то можете гірко розчаруватись.

◆ Коли чаша терпіння — переповнена, треба придбати відро.

◆ Як дають — бери, як беруть — кричи.

◆ Коли робиш добро іншим, не забувай і про себе, бо всеодно ніхто не повірить, що ти це робиш безоплатно.

Парадовичі

О благословенне славою плем'я! Хто, окрім нас, українців (може, ще шотландців), так полюбляє маршування з дефілядами і парадми, в повній, покритій мохом віків, воєнній амуніції!

Парадовичі ніколи не будуть непомічені. З ними можуть змагатися в публічності Бенкетовичі — одні і другі можуть показати себе перед світом, як не довжелезними, сповненими патосу промовами, то мундирами і стоянням на струнко. Але Бенкетовичеві не дотягнути до Парадовича, бо Парадович іде вулицями. Він вибухає громом і криком, що ми є українці, ось наш тризуб і прапор! Чужинця, який байдужий до нашого параду, не стає "на струнко" на наш гімн і не розуміє нашої символіки, Парадович за цивілізовану людину не бере.

Що єднає Парадовичів з Бенкетовичами, то це висмокування великого гроша, який не обертається здобутком ні для

нашої громади, ні для політичних організацій, ні для неньки України. До речі, у тої самої неньки-України народилися свої Парадовичі після того, як було проголошено її самостійність. Як на заході, так і на сході замаршували свої Парадовичі 20-го століття. Мазепинки на їх головах стали ще більшими, подовшали шлики на смушкових шапках, заблистіли поголені голови з довгими оселедцями, а вуса стали довгі-довгі...

Вишколені на аматорських сценах, новітні Парадовичі вище підносять ногу у марші, громоподібно кричать у мікрофони та вибирають більше отаманів, ніж Україна може утримати.

Наших Парадовичів на Заході

чужинці вважають історичною реліквією і охороняють їхні паради з кінною поліцією.

А потрапивши на Україну, чужинці беруть новітнього Парадовича за реклямного агента і приємно дивуються, як далеко поширилися західні бізнесові традиції. Кажуть, що на одному параді бачили Парадовичів, що несли гасло: "Наш пріоритет — з парадом вперед!"

*Текст і малюнки Івана Яціва.
(Травень, 1993 р.)*

Варіація на тему українського Гимна, або Настрої в діяспорі після Свята Незалежності

Ще не вмерла Україна,
Але може вмерти,
Ми самі її, небогу,
Ведемо до смерті.

Знов воскреснуть вороженьки,
Як гриби по бурі,
І заблісне серп і молот
На ріднім мундурі.

Душу, тіло ми положим
За партій вигоду.
Бо не вміємо цінити
Державницьку згоду.

Святкували Незалежність
У першу річницю,
Знервували президента
Ніби за дурницю.

А він вирішив нагнати
Гостей з діяспори,
Що завзято і невпинно
Ширили роздори.

Ой, наш Льоню дороженький,
Кайся, вибачайся.
З партіями в діяспорі
Ти не зачіпайся!

Позникають всі доляри,
Як роса на сонці!
І заглохнуть "мерседеси"
У твоїй сторонці!

Не поїде більше Славця
Тебе просвіщати,
Й Україну своїм військом
З біди визволяти.

То ж вклонися ти низенько,
І пролий сльозинку,
І загубляться образи,
Як циган на ринку.

*Сяка-Така.
28 серпня 1992 р.*

Мал. Всеволода Магаса.

ОБІЦЯНКА — ЦЯЦЯНКА, А РАКЕТИ — СИЛА

Росія та Сполучені Штати тиснуть на Україну, щоб підписала договір "Старт-1", бо не може увійти в дію договір "Старт-2", який ці обидві держави підписали, зневаживши Україну і Білорусь. Україна не поспішає ратифікувати цей "діл", чекаючи на серйозні гарантії безпеки. Як східний сусід, так і сильна заокеанська держава заграють, мовляв, ти Україно, лишень підпиши, а ми вже тоді... Але й ми не ликом шиті, каже український уряд, знаємо ми вас! Спочатку давайте ви, і як тільки, то ми відразу...

Вашінгтон далеко, а Москва — близько. За образним висловленням Леоніда Кравчука, наш північний сусіда — це

слон, який необережно поворухнувшись, здатний підім'яти під себе "українську моську".

Не так давно у Москві зустрілися два прем'єри — російський та український. Бесіда їх нагадувала розмову сліпого з глухим:

Україна: Продайте нам нафти хоча б 45 мільйонів тонн!

Росія: Даємо сім мільйонів! — і не забудьте із вдячності ратифікувати договір "Старт-1", бо інакше й цього не отримаєте.

Україна: Нам би компенсації за ракети..., нам би хоч право продавати на світовому ринку їхнє начиння — адже у кожній із 176 ракет по 15 кілограмів самого тільки золота і 180 кілограмів дорогоцінного

плутонію.

Помножити тільки золото на 176 ракет — і зовнішнього боргу України як і не було.

Росія: Нам ваші борги "до лампочки". Ми вже й без вас домовилися продавати деталі ваших ракет Америці на загальну суму 5 мільярдів доларів.

Україна: Так поділіться ж, вражі сини!

Росія: Поділімося. Спочатку нам, а решту — законному

правонаступникові СРСР!

Імідж України як "третьої у світі за атомним озброєнням", "потенційного паля війни", "впертого хахла" і т.д. не настільки тривожний, як реальність. Вона — в іншому: що ніхто з особового складу українських стратегічних ракетних частин, за винятком молоденьких солдатиків останнього осіннього призову, ще й досі не присягнув на вірність народу України, і є, по суті, військовослужбовцями іноземної держави. По-друге, деякі військові експерти із Заходу вважають, що російські спеціалісти вивели із ладу ракетні станції ще до того, як між обома країнами були встановлені "прозорі" кордони".

Редька. (Лютий, 1993 р.)

Цього місяця пан Петро Пільків з Торонто святкує своє 80-ліття. Майже 15 років він друкує у "Всесміху" свої фейлетони під різними псевдонімами. Починав він під оцим — Петро Шкварок, яким і вітаємо сьогодні нашого дорогого автора з днем народження і бажаємо, щоб його сатиричне перо ніколи не іржавіло.

Скільки платять генералові Муляві?

З того квітня цього року торонтська газета "Новий шлях" повідомила, що Президія СКВУ на своїм засіданні ухвалила вислати з Канади людей в Україну в програмі т. зв. "Піс Корпусу". Кошт подорожі, прожитку і двомісячної праці — \$7,000. Я нехитро поклав на калькуляторі і вийшло 42 тисячі доларів на рік. "Нот бед", пане докторе Веріго. Неважко уявити, скільки нас коштують часті поїздки в Україну людей високого калібру-ранги з СКВУ!

Хотів би я спитатися генерала української армії В. Муляву, який був почесним гостем на бенкеті стрілецької громади в Торонто: скільки мішків купонів мало б вийти, якби він одержував таку ж платню за свою державно важливу працю? І також я хотів би бачити його очі, якби хто підсунув йому ту газету на бенкеті. Високопоставлений гість напевно подумав би: "У нас своїх пророків хватає, більш фахових. А за такі гроші ми не тільки "Корпус Миру" можемо утримати, а й цілу миротворчу армію.

Дорога до старечого дому

Питається моя мене:

— Що сталося, жи наші сусіди Галушки десь поїхали, убрані у чорні суги?

Думав я думав, але ніяк не міг си догадати. Того дня ми пішли скоро спати. Десь о годині першій вночі я почав сміятися. Моя бідна думала, що то я спросоння та й стала штурхати мене:

— Прокинься, що си сниш?

А я кажу:

— Я не сплю. Я пригадав собі, що наш сусід, заки їхав відвідати свого старого кума, що жиє у домі Івана Франка, питав мене, як там си їде. А я йому відповів: "Тою самою дорогою, що й на цвинтар".

Медалевий бум-бізнес

Найбільше медалей у вигляді залізних хрестів роздав для свого війська Гітлер (хоча дехто й ставить його на одну дошку з комуністами).

Друге місце у медалевому бум-бізнесі посідають спортивні Олімпіади.

А на третьому місці у світі по роздачі медалей стоїть КУК. Нагороду "Герой КУКу" часто одержують особи за подвиги, мало відомі людству, інколи посмертно, носять скромно, буває й на спідньому.

Це не відноситься до жіночого героїства. Жінки вдягають медалі, припасовуючи їх до моделі одягу. На українській телевізійній програмі в Торонто одна ведуча також мала три медалі на модному жакеті. Дівка, треба сказати, як цукорок. Аби не був жонатий, то хто зна, що би могло си стати... Через ті медалі до одної пані ще й досі ніхто з чоловіків підступити не осмілиться, хоча вона має вже вісімдесятку.

(*"Всесміх", травень, 1993 р.*)

Колись ще школяриком, читав я в читанці цікавий віршик про казковий край, що там "дають їсти, дають пити, а не кажуть ніц робити"; що "там хатив всі з колачів, а плоти всі з ковбасів, й в кожній хаті з сволюка мож вцідити молока". Читав я це малий, перечитував, і снував собі в своїй мозківничці, щоб до того краю якось дістатися, бо в тих часах щось такого мені якраз добре відповідало. Де той край був, того віршик не пояснював. То мерехтіло мені в голові, що це напевно в Америці, що її тоді наші люди вихваляли. А роки тихо минали, світ крутився-обертався, і накрутив аж такого, що я таки в Америці "возсіяв". І ось тепер приїздить до нас з України гості, і відповідають, що нашим людям там Америка ще й далі мариться — всі хочуть їхати до Америки. Гвалт, до Америки!

Ну, як "вибухла" Україна, то зацікавила вона й американців. Пруть тепер вони на Україну, як на Йордан по водицю. Ті, що з уряду, конечно, хочуть видурити ядерну зброю, а всякі бизнесмени хочуть там робити бизнес з долярами. Ей, та бо там вже й "пепсі" виробляють, і "мардлборо". Інтереси вже йдуть, заповідається бонанза. Тож і тут, і там знайшлися ділові люди, що бачать далеко наперед, й побачили спільні інтереси: а чому б нам не побратати наші міста? Так ми краще одні других пізнаємо і нав'яжемо

Шановні-Достойні!
Посилаю вам дещо з моєї писанини, може щось з того схочете надрюкувати. Бо на світі навіть є такі вар'яти, що це їм подобається.
М. Костка-Понятовський.

ЗАМІСТЬ АВТОБІОГРАФІЇ

Каліфорнії, Ель Кагон і рідну Коломию? Влаштувала вона показ рідної культури, наварила голубців-вареників й запросила "сістер ситі" комітет. "Будь ласка, пізнавайте нашу культуру і пізнавайте нас".

А як пішло їм по животі добре, тоді пішла мова про Коломию:

— Лейдіс енд джентлемен, є в нашій Україні казкові Карпати, а в тих карпатах гарна Коломия, а в тій Коломії дуже гарні люди, що танцюють коломийки. А як лізуть на липу босі, то назад злазять вже взуті. Прийміть нашу Коломию за сестру.

Радили вони раду, і стукнули кулаком об стіл: О'кей! Пустили депешу до Коломії, а там прийняли це з радістю:

Мой, хло, чому би ні не? Ади приїдуть до нас американці з долярами, навезуть нам всякої електроніки, компутерів, медицини та іншої сахарини, а в нас накуплять забавок, касеток, писанок. Продамо їм ще й бриндзи і ялівцю — мой, біг-ме буде файно. Агій, хло, смерека би тя втяла. Може з того щось і вийде. А як добре піде, то може поїдемо ще до Америки.

ТАКА НАША КУЛЬТУРА

Два наші старі профресори завели раз дискусію, до якої культури ми, українці, належимо. Один обстоював, що до західної, бо християнство пов'язало нас із Заходом. До того ж Україна була кілька століть під Польщею, то культура пливла в Україну через Польщу тільки з Заходу.

— Але ж ні, мій любий, — заперечив співрозмовник. — Та гляньте тільки на наші народні одяги, на вишивки, на шаравари, на червоні чобітки... А гопак, а вареники, а величні наші церкви — усе це вплив Сходу, все те прийшло до нас з Візантії, з Туреччини, з Закавказзя. І хоч ми, правда, тяжіємо до Заходу, але ми цілковито в полоні Сходу!

Сказавши це, наш "орієнталіст" приложив палець і потатарськи висякав носа, але по-європейськи обтер хустиною.

На це "окциденталіст" зморщив чоло, щось подумав і стукнув паличкою об землю:

— А я, милий приятелю, висунув такий висновок, що ми — на грані обох культур!

- Щоб дочекатися золотого подружнього ювілею, треба мати залізне здоров'я.
- Тесть любить честь, а зять любить взяти.
- Поганому животіві й вареники шкодять.
- Казав циган: воду і дрова вже маємо. Ще лишень муки і сиру—і вже їмо вареники.
- Як підете з дурнем красти, то він вас ще й злодієм назве.
- Біда, як в когось жінка бліда, А в кого, як калина, то й тому не раз гірка година. Біг-ме!
- Люди повірять у всяку дурницю, як скажете їм це тихцем, пошепки.
- Покажіть людям групову фотографію і кожен найперше шукає там себе.

*Михайло Костка-Понятовський.
Сан-Дієго, Каліфорнія
(Продовження гуморесок Костки-
Понятовського на стор 16)*

ТАКИЙ ТЕПЕР СВІТ НАСТАВ

Давно колись навчали, що як хтось ударить вас в одну щоку, то тоді підставте йому ще й другу — нехай собі хлоп вдарить, нехай має сатисфакцію.

Колись воно в тих часах, коли ще дух брав верх над тілом, як мученики за правду ішли на смерть співаючи, то такий жест придавав їм багато пошани й чести, і на їхніх головах сяяла авреоля.

Але тепер, в часах матеріалізму, не підставляйте щоку дуже поквапно, бо потрапите в галабурду. Бо як підставите, то напасник зрозуміє це як зневагу, що він ніби не вміє бити. І тоді так вас фрасне, що причуються вам церковні дзвони, а в очах з'явиться квітчаста матерія. Від болю вам автоматично відпаде забава в порядного християнина і ви відрухово копнете його в ногу. Йому трісне кість, він піде до шпиталю, а потім виставить вам рахунок на кілька тисяч.

Ви скажете йому, щоб пішов повісився, але його адвокат подасть вас до суду, і ви програєте, і ще більше заплатите.

Бо такий тепер світ.

Як вам хтось каже не перейматися дрібничками, то він. мабуть, ніколи не спав у кімнаті, де був бодай один комар.

• • •

Не гризть самі себе за свої помилки і невдачі, а погратуюйте себе за них. Бо ваші помилки навчили вас розуму, через них ви багато помудріли. Ге-ге!

Михайло Костка-Понятовський. ("Всесміх", травень, 1993)

Деякі діяспорні "стратегі" радять війсьним способом здобути повну незалежність України.

ЯК? ЯК? ЯК?

(І це також колорит нашої мови)

Голодний, як вовк.

Змерз, як пес.

Хитрий, як лис.

Лізе, як рак.

Впертий, як осел.

Брудний, як свиня.

Фальшивий, як кіт.

Працює, як дурний.

Глухий, як пень.

Сильний, як бик.

Ходить, як качка.

П'яний, як ніч.

Худий, як Ісус.

Говорить, як адвокат.

Бідний, як церковний щур.

Здоровий, як дуб.

Мудрий, як Соломонові штани.

Сміється, як дурний до сиру.

Заглядає, як сорока в кістку.

Преться, як німий до суду.

Живуть, як кіт з собакою.

Заглядає, як кіт в каганець.

Голий, як турецький святий.

Дурний, як табака в розі.

Бігає, як жид по порожнім склепі.

Терпеливий, як святий.

Тулить, як горбатого до плоту.

Боїться, як вовк кози.

Ясне, як сонце.

Простий, як дріт.

Покручений, як параграф.

Робота йде, як кров з носа.

Рух, як при залізниці.

Робить, як мокре горить.

Зимно, як у псярні.

Чисто, як у доктора.

Швидкий, як муха в окропі.

Майстер, як з рака огер.

Вийшов, як Заблоцький на милі.

Вискочив, як Омелько з конопель.

Тьма, як в негра в животі по

чорній каві

Поможе, як мертвому кадило. ○

Очіма художника Івана Яціва.
ЯК ПОВЕРНУТИ МОЛОДІСТЬ

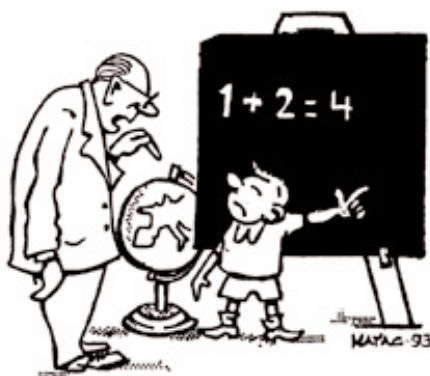
Ганна Черінь

СИВОУСИМ

Зажурилися дівчата,
А за ними й бабці:
Скрізь тепер фальсифікати,
Як той зайчик в шапці.
Юнаки позапустили
Бороди козлині...
Ну і як би розпізнали
Молодь від старині?!
Носять бороди і вуса
Боді і Володі.
Так було ще за Ісуса,
То й тепер у моді.
Маскуючись бородою,
Йде дідок до кралі,
Та й тішиться з молодію
В барі... А що далі?..
Їй же треба його гроші,
Не борід окраса.
Згадуйте слова хороші
Мудрого Тараса:
Женихайтесь, дідусі,
Та не з молодими:
Насміються з вас безвусі
Й ваші кралі з ними!
Заберуть з вас все насіння,
Всі коштовні речі,
Та й зашлють вас без сумління
У доми старечі.

"Всесміх", травень, 1993.

Очіма художника В. Магаса. "Всесміх", лютий, 1993.

ДЕ АФРИКА?

— Петрусю, де знаходиться Африка?
— Отам, в класі.

В УКРАЇНСЬКІЙ ШКОЛІ

Придибенції

БРОНЬ? БОЖЕ, ВАС БОРОНЬ!

Без броні нині не проходять дні. Все бронюється, заброньовується, переброньовується... Скоро вже хати будуть броньовані. Дехто не тільки в бронь-автах їздить, в бронь-тресах навіть ходить – боїться радіації. Вікна броньовані проти холоду, а вже двері – проти злодіїв...

Наслухалась про це пані Світлана та загадала й собі забронюватися від лихих людей. З пенсії потроха відскубала, трохи в брата позичила, стяглася на півтори тисячі і забронювалася од світа білого металевими дверима.

Сусіди шепталися: "Відки стара карга грошей набрала". А Світлана Магдобурівна сиділа два квартали на пісній бульбі та капусті, аби двері вмонтувати – на 8 замків: чотири малі і два великі. Тішилася дверми, як дідько цвяшком. Та не довго. Бо якогось там вечора завалили до оселі хлопці в колготках... На пиках, не на ногах. Двері без проблем відімкнули, зайшли у квартиру, бабу скрутили і давай шастати по квартирі. Поламане ліжко доламали, шафи перевертали...

– Бабо! Де гроші? Бо будем утюгом тебе прасувати.

– То не допоможе, бо я вже стара. Зморшки не розпрасуєш.

– Ах ти ще жартувати!

Та й бабі копняка, та по шиї, та по крижах. Баба в гавт.

– За що мене катуєте? Видите, що в хаті ніч нема, лише вода в кранику. Я двері для краси поставила, щоб від моди не відстати.

– За красу треба платити! Аби-с знала, як двері бронювати, а нічого за тими дверми не мати. Людей на кримінал провокувати...

Та ще бабі кілька запотиличників всипали. Баба зі всіх сил реве, аби сусіди вчули, порятували. Е, ба! Двері броньовані, звуки за стіни не проникають...

Після візиту колготченків пані Світлана ледве відгліпала. А тоді закликала майстрів, аби двері зняли, поставили старі... Боялася, що прийдуть другі заколгатовані.

Як нема в хаті, то й не обзавайтесь броньованими дверима, бо лихо вам буде. Злодій клює на наживку!

І. ЯРИЧ.

Павло ГЛАЗОВИЙ: Із серії "БАЙКОГРАФІЯ"

ОП'ЯНІННЯ

Веселий вовк чвалає лісом і завива "Шумел камиш".

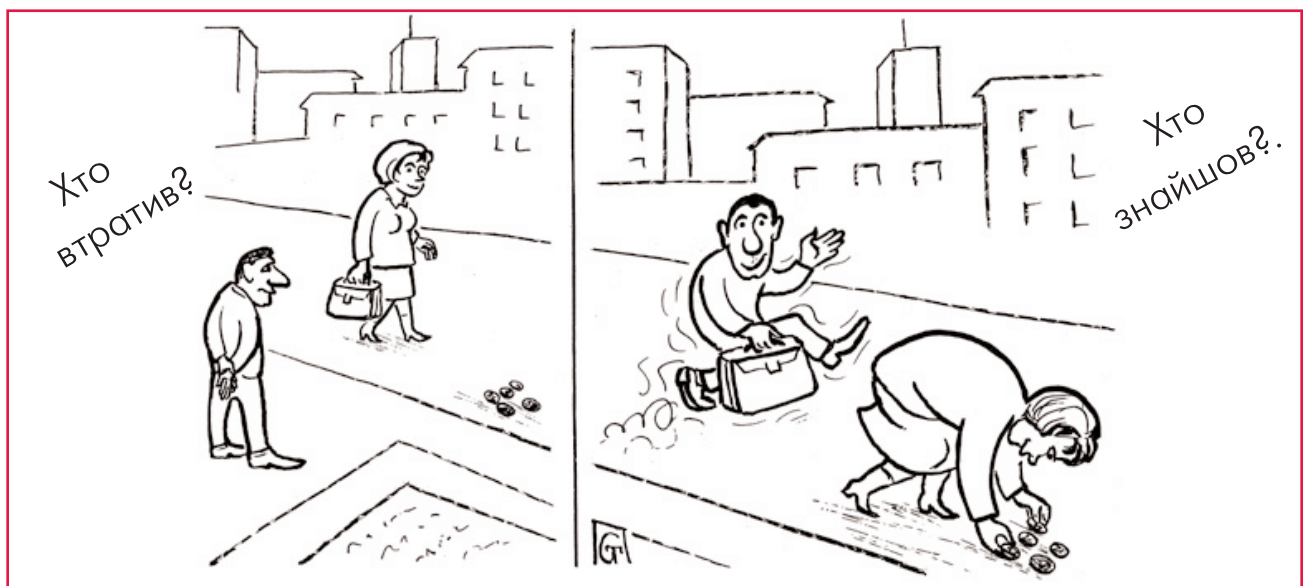
Біля нори зустрівся з лисом і той спитав:

— Чого шумиш? Чого це ти без нот співаєш, немов собака, завиваєш?

— Не тявкай, — вовк сказав рудому.

— Мені сьогодні не до нот.

Я з'їв мисливця, у якому було горілки грам п'ятсот.

У минулому 182-му числі на стор. 8 фейлетон про традиції і ритуали. Не з усім можна погодитись, але хвалю за відвагу. Якраз читаю книжку сучасного українського мислителя Ігора Каганця "Арійський стандарт". Там цитується фраза Генрі Бокля (не знаю хто такий) "Дайте нам нову парадигму, дайте помилкові думки, дайте нам що хочете, але позбавте нас зашкарублості!"

Якраз про це фейлетон Редьки, дуже-дуже на часі!

Ігор Вандик. Детройт

ВЕСЕЛИЙ СЛОВНИК

КУК — Комітет Українських Концертів.

Порада — одинока річ на світі, яку легше давати, ніж приймати.

Платонічна любов — це те саме, що розкусити горіх, викинути зерня, а з'їсти лушпиння.

Поліглот — той, що читає книги арабською, англійською, французькою, польською, хінді, гібру... в перекладі на рідну мову.

Прогресисти — ті, що вчора прогресили, а сьогодні каються.

Приятель — людина, що має тих самих ворогів, що і ви.

Сусідка — особа, що знає більше про ваші

сімейні справи, ніж ви самі.

Позіхання — одинока нагода для деяких чоловіків відкрити уста.

Безпричинний сміх — стан людини, спричинений лоскотанням.

Спокуса — коли доторкнутися — це приємність, а піддатися — це ще більша приємність.

Признання — це те, що талановиті люди дістають після смерті.

Українець — людина, яку легко намовити, але неможливо переконати.

Тім'я — місце, де ніхто з українців не битий.

Палка любов — це борщ, який спершу загарячий, а далі все холоднішає.

Уклала Ганна Черинь.

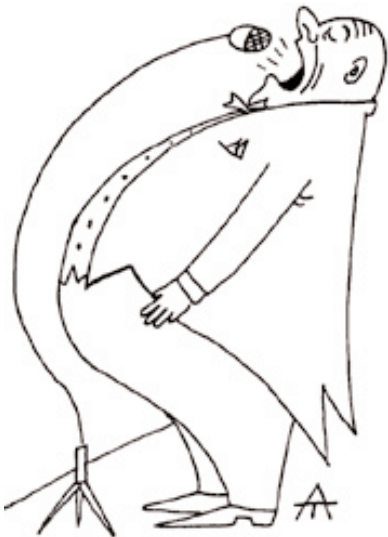
ЛЮДИНА І ІМІКРОФОН ОЛЕКСІЯ ТАПІМОНОВА

В театрі Майкл побачив, що одне із місць партеру займає собака. Спостерігаючи за нею, він зауважив, що собака отримує насолоду від спектаклю: посміхається і сумує залежно від сюжету. В антракті Майкл підійшов до господині собаки:

— Я вражений! Ваш пес у захваті від спектаклю!

— Я вражена не менше за вас! Коли він цю п'єсу читав, вона йому зовсім не сподобалась!

Дружина художника-абстракціоніста:

— Ми з чоловіком дуже пасуємо одне до одного. Він малює, я готую обід. А потім відгадуємо, що кожний з нас хотів зробити.

— Послухайте! — кричить роздратовано режисер до молодої актриси. — Ви зовсім не розумієте цієї сцени. Поставте себе на місце героїні. Уявіть, що вас покинув коханець. Що б ви вчинили?

— Знайшла би іншого, — спокійно відповіла та.

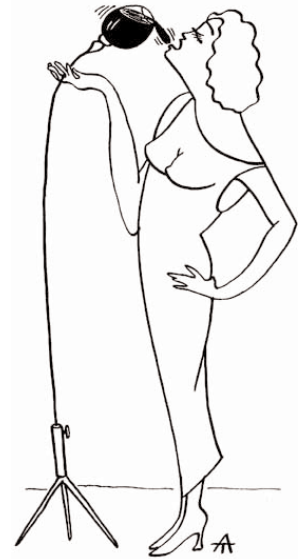

— Що ви можете сказати про колекцію моїх картин?

— Як художник чи як гість?

У Парижі, на театральній афіші спектаклю "Моя дружина — пантера" хтось дописав: "Моя — теж!"

— Послухайте, ця соната нав'яна думками про кохану, а ви її виконуєте так, ніби звертаєтеся до тещі!

Соловейко бере якістю, горобці — кількістю.

Маленька роль ніколи не вбивала великого артиста, але маленький артист завжди може вбити велику роль.

Про невдаху музиканта Діоген сказав:

— Слід подякувати йому за те, що, будучи таким поганим музикантом, він все ж не кидає музику, займається нею і не стає злодієм.

Just in case you ever get these two environments mixed up, this should make things a little bit clearer.

@ PRISON

1. you spend the majority of your time in a 10X10 cell
2. you get three meals a day fully paid for
3. you get time off for good behavior
4. the guard locks and unlocks all the doors for you
5. you can watch TV and play games
6. you get your own toilet
7. they allow your family and friends to visit
8. all expenses are paid by the taxpayers with no work required
9. you spend most of your life inside bars wanting to get out
10. you must deal with sadistic wardens

@ WORK

1. you spend the majority of your time in an 8X8 cubicle
2. you get a break for one meal and you have to pay for it
3. you get more work for good behavior
4. you must often carry a security card and open all the doors for yourself
5. you could get fired for watching TV and playing games
6. you have to share the toilet with some people who pee on the seat
7. you aren't even supposed to speak to your family
8. you get to pay all your expenses to go to work, and they deduct taxes from your salary to pay for prisoners
9. you spend most of your time wanting to get out and go inside bars
10. they are called managers

Now get back to work. You're not getting paid to check e-mails

Якщо станеться так, що ви потрапите за ґрати, задумайтесь і порівняйте...

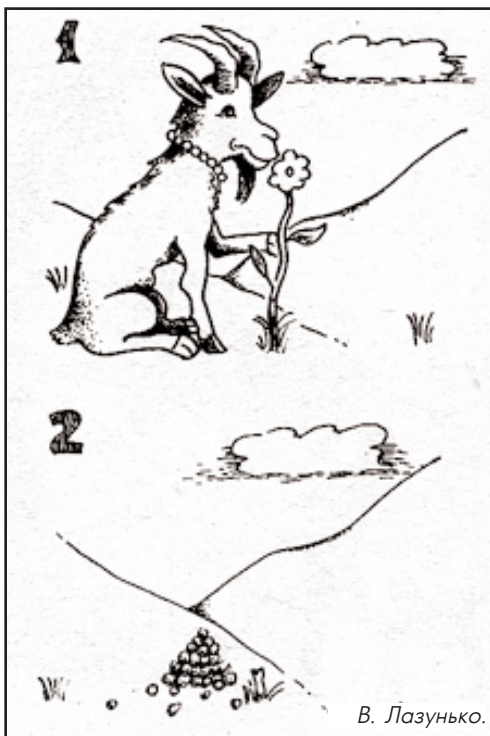
В ТЮРМІ

1. більшість часу ви проводите в камері розміром 3х3
2. вас годують тричі на день безплатно
3. за добру поведінку вам дають відпустку
4. вартовий відкриває і закриває за вами двері
5. ви можете дивитись ТВ і грати в ігри
6. ви маєте свій власний туалет
7. ваші рідні і друзі можуть відвідувати вас
8. всі ваші видатки заплачені платниками податків
9. більша частина вашого життя проходить за ґратами (за баром) і ви мрієте вийти звідти
10. вам доводиться мати справу з садистами

НА РОБОТІ

1. більшість часу ви проводите в кубіку розміром 2х2
2. вам дають перерву на обід лише раз, і ви самі купуєте собі їжу
3. за добру поведінку вам ще більше навантажують роботою
4. ви носите при собі пропуск, щоб пройти на роботу
5. вас можуть звільнити, якщо ви дивитесь ТВ на роботі або граєте в ігри
6. ви користуєтесь спільним туалетом, в якому хтось напісав на сидіння
7. вам навіть не дозволяється поговорити з рідними
8. ви добираєтесь на роботу за свої власні гроші та ще й платите податки на утримання в'язниць
9. ви мрієте вирватись з роботи й піти в бар
10. їх називають НАЧАЛЬНИКАМИ

А тепер назад до роботи! Вам не платять за те, щоб ви тут читали "Всесміх"!

Іван Ярич

ПАН + ПАНІ

- ♥ Більшість з нас одружується водночас на вірі, надії, любові.
- ♥ У них були розкішні меблі. Для повного щастя бракувало лише електричного стільця.
- ♥ Вони жили туша в тушу.
- ♥ Не міг ніяк забути своєї першої любові, якій позичив 1000 грн.

Слухайте українську щоденну радіопрограму

ПІСНЯ УКРАЇНИ

з радіостанції CJMR на хвилях 1320

від понеділка до п'ятниці
від 7:30 до 8:00 вечора;
в суботу і неділю
від 5:00 до 5:30 пополудні

Редактор Наталія Солтис
Диктор Оксана Соколик

Телефон 416-536-4262

Daily Radio SONG OF UKRAINE
P.O.Box 2, Station D Toronto, ON M6P 3J5

Десь на Блюрі у якомусь бюрі

Керівник до своєї секретарки:

- Скажіть мені, де мій олівець?
- У вас за вухом.
- Я дуже зайнятий, скажіть, будь ласка, за котрим вухом.

Десь в ресторані на Флориді

Гість: – Кельнер! в супі муха!
– Ов! Я думав, що вже всі повиймав.

Десь на жидівському маркеті

Дві старші дівці спостерігають, як півень біжить за куркою. Раптом наїхало авто і забило курку.
– Бачиш, яка порядна курка,
– каже одна дівця до другої. – Воліла самогубство, ніж насильство.

Десь у барі при пиві

ПОЯСНИВ:

Новоприбулі з України:

- Тату, чому ці американці такі товсті?
- А це в них, синку, запас на безробіття.

Дорогий Читачу!

Шукаєте за подарунком? Ось Вам готовий подарунок для Ваших рідних і близьких на будь-яку оказію.

Подаруйте їм сьогодні "Всесміх" і вони із вдячністю згадуватимуть Вас цілий рік.

Адже це 12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!

Заповніть листівку, що внизу, або подзвоніть до редактора Раїси Галешко сьогодні, **(905 891-0707)**, і я швидко, по телефону, виконаю Ваше бажання. Дякую!

ЛИСТІВКА ПЕРЕДПЛАТИ

Name

Address

City

Province/State

Zip

Додаю ☐ \$45 на рік; \$24 ☐ на 6 місяців

Bcecmix, 1063 Orchard Rd. Mississauga, ON, L5E 2N7 Canada
Tel. 905 891-0707   bcecmix@sympatico.ca   www.Bcecmix.com

**ДЯКУЄМО ЗА
ЩЕДРІ
ДАРУНКИ
на чорнило для
ВСЕСМІХУ!**

- \$100 М.П., Нью-Йорк
\$30 Ковалик Юрій. Монреаль
\$27 Даровський Володимир. Місісага, Онтаріо
\$25 Данилюк Володимир. Рандольф, Нью-Джер
\$20 др. Гладішевський. Калгарі, Альберта
Дейнега Ніна. Кінгстон, Онтаріо
Павлик Юрко. Канзас Сіті
\$15 Лавро Марія. Асторія, Нью-Йорк
Семенюк П. Вестон, Онтаріо
Суховерський Микола. Едмонтон
Булема Богдан. Місісага, Онтаріо
Гунько Оксана. Монреаль
\$10 Кревцун Василь. Спрінг Валей, Каліфорнія
Вермонт Ольга. Сан Франциско
Яременко Люба і Василь. Кітченер, Онтар
\$6 Федецький Михайло. Елізабет, Нью-Джерсі
\$5 Катрюк Володимир. Монреаль
Сірий Зенон. Байон, Нью-Джерсі
Слота Степан. Коледж Парк, Мериланд
Вараниця Володимир, Сідней, Нова Скот.
Мовчан Зіна. Розмонт, Квебек
Гаврись Анна. Торонто
Андрусишин Я. Оквіл, Онтаріо
Кульчицький Б. Гамільтон, Онтаріо
Вітрак Ілько. Амгерстбург, Онтаріо
Нестеренко Ніна. Ніагара Фалз, Онтаріо
Когут Віра. Філадельфія

ПОДАРУВАЛИ "ВСЕСМІХ"

Пані Ніна Дейнега з Кінгстон, Онтаріо, — для братової пані Анни Доновської в Сиракюз, Нью-Йорк;

Пані Ірина Бойко-Паар з Торонто — для Ірини Романишин з родиною у Філадельфію: "Моїм дорогим незабутнім друзям — від Ірини Паар;

Пан Василь Кревцун із Спрінг-Валлей, Каліфорнія, — для пана Василя Лозницького в Сан-Дієго.

Пан Ігор Вандик з Детройту — для новоприбулих Лесі й Ігора Дяківських "для моральної підтримки в чужому світі".

ТЕЛЕВІЗІЙНА ЗІРКА

В Торонто засвітилась нова телевізійна зірка. Вона не відповідає стандартам, що висувуються до моделей світу, однак...

Два вершка від горшка; маленька голівка, великі окуляри, а фотоапарат ще більший; вже могла б бути прабабцею; одягається не від Шанель; прикрашена ювелірними виробами, як різдвяна ялинка; друкується

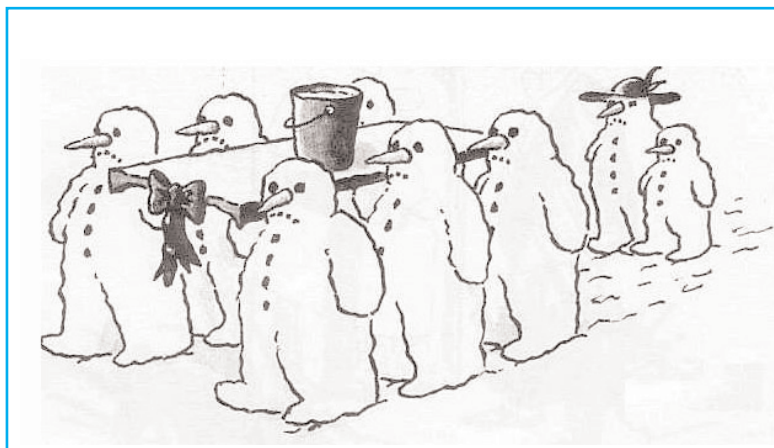

часто; авта не водить, **PERILS IN THE ADVERTISEMENT WORLD**

пальця в рот не клади, бо відкусить з рукою; дочка мандрівних комедіантів; теща директора українського банку...

Це наша улюблениця Віра Ке.

Недавно вона стала зіркою телереклами Української Кредитової Спілки. Вона радить молодому чоловікові, який втричі вищий за неї, брати не "мортгідж", а "лесгідж", бо more — це багато платити, а less — менше. Нащо платити mor-r-r-e?, каже пані Віра, якщо чоловік має двоє дітей. Чоловік з чемності питає, чи вона має дітей, на що маленька жіночка відповідає: "No. Not yet!". Що вона хотіла сказати, невідомо, бо рекламна стрічка скінчилась, і слова залишились за кадром...

An average person laughs about 15 times a day. Будьте вище посередніх!

To read ALL issues since 1991

SUBSCRIBE

Щоб читати всі випуски
від 1991 року

ПЕРЕДПЛАТИТЬ

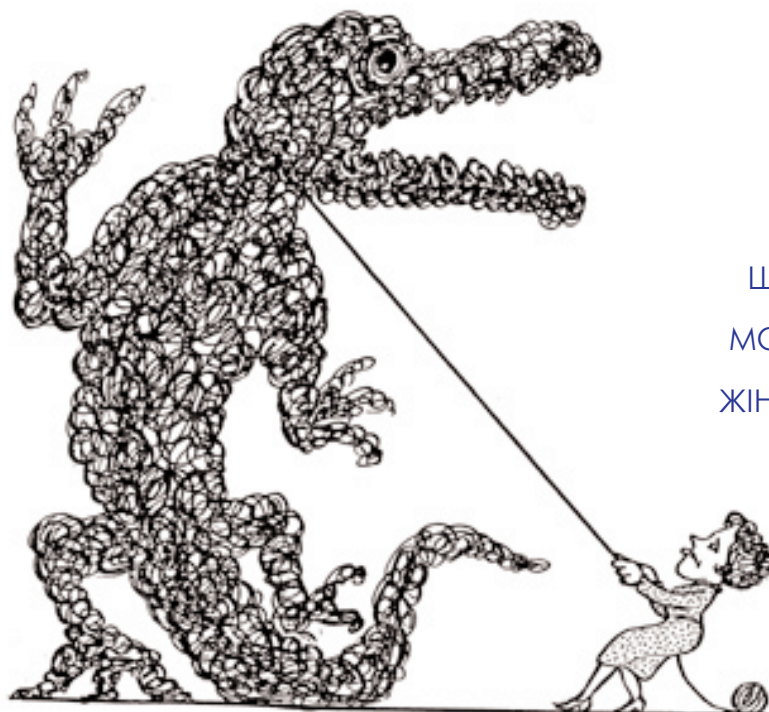
Only \$10

Лише \$10

ВСЕМИ

Очима Степана Петричкевича

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Publication Assistance Program toward our mailing costs. PAP №009942. Canada Post Agreement №40813958